ממש מיקצוע זוהר

כמו שאתם יודעים בוודאי, קוראים יקרים, מלבד המדור שבו אתם קוראים ברגע זה, יש לי עוד מדור, או יותר נכון חצי ממנו, בעמוד אחר של העיתון שבו אתם מחזיקים עכשיו.

המדור השני — מה הם אומרים— הוא מדור שבו אני מראיינת כל שבוע שלושה גברים או נשים הקשורים לאירועים אקטואליים של אותו שבוע. פשוט, נכון? — מחליטים את מי לראיין, מטלפנים, מדברים כמה דקות וכותבים.

למשל, השבוע החלטתי שמעניין אותי מאוד לדעת כיצד מרגישות אמהות לילדי בראזיל, בעיקבות האמא הבראזילית שטוענת כי בתה נחטפה. למזלי יש לי ארבע חברות שבביתן גדלים ילדים מבראזיל.

התקשרתי עם הראשונה והיא אמרה שהיא בכלל לא רוצה לדבר על הנושא. התקשרתי עם השניה והסתבר שהיא בחו"ל עם הבעל והילדה. התקשרתי עם השלישית והיא אמרה שיש לה מה להגיד, אבל היא לא מוכנה להיחשף. התקשרתי עם הרביעית והיא אמרה שהיא מתה מפחד ושאעזוב אותה במנוחה.

השעה היתה 10 בבוקר וחשבתי שבמשך היום בוודאי אצליח למצוא איזו שהיא אמא שתהיה מוכנה לספר מהי הרגשתה. עשיתי עוד שניים־שלושה טלפונים לאמהות שאני לא מכירה אישית וגם הן סירבו להיחשף.

ואז נזכרתי בספר של אביגיל בן־ארי שיצא לפני שנה לאור. בספר מספרת אביגיל את כל [illegible] האימוץ בבראזיל. חשבתי שאם היא כתבה [illegible] שלא תהיה לה כל בעייה להיחשף [illegible] איפה משיגים את אביגיל?

[illegible]תי שאת יחסי־הציבור לספר עשה מישרד [illegible] משה טריבאקס. שאלתי את המזכירה אם יש [illegible]לה את מיספר־הטלפון של המישרד הנ"ל והיא אמרה שלא. פתחתי ספר־טלפונים ושם היו לא פחות משישה מיספרים. טילפנתי לראשון — שום צליל. לשני — שום צליל. לשלישי — תפוס. לרביעי — טעות. לחמישי — „הם היו כאן, אבל עזבו." לשישי — „כאן הבית של משה."

אפשר לקבל את מיספר־הטלפון במישרד? — [illegible] הוא.....?" יופי! רק 12 [illegible] המיספר של טריבאקס, אבל [illegible] יש נטייה [illegible] פעם, פעם [illegible]

[illegible]ערכת העיתונאי יגאל לביב. סיפרתי לו על צרותי. הוא החליט להציל אותי והתיישב על הטלפון. אחרי רבע שעה הצליח להשיג את מישרד טריבאקס. השעה בסך הכל 1.30 וכל היום לפני. „האם אני יכולה לקבל את מיספר־הטלפון של אביגיל בן־אריי?" שאלתי. „בוודאי, אבל זהו מיספר בלונדון."

חזרתי הביתה. החלטתי לטלפן ללונדון, אבל לא נעים בצהריים. חיכיתי עד 5 אחרי הצהריים. הרמתי את הטלפון וחייגתי את המיספר בלונדון. תוך דקה היה צליל־חיוג, אבל מישפחת בן־ארי לא היתה בבית.

השעה רק 5.10. נשארו לי שעתיים עד מועד מסירת החומר ולאן הגעתי? בדיוק למקום שבו הייתי ב־10 בבוקר. טוב, אז בלי שמות, ובלי תמונות. העיקר שתגידו משהו מעניין. אנשים שלא רואים אותי בעבודה חושבים שאני עיתונאית. אני יודעת שאני טלפוניסטית מתוסכלת.

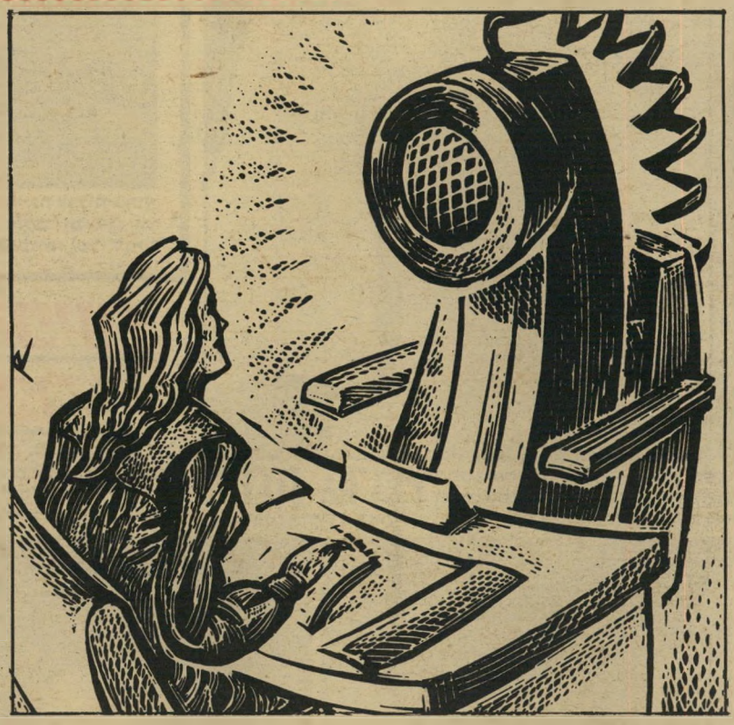

שואב הכסף הלאומי

הבן־אדם מחליט, נניח, לחסוך קצת כסף. לדירה, למכונית, לימים גשומים, או לבית־אבות להורים שלו. בעצם לא חשוב למה. הבן־אדם מחליט לחסוך כסף. מה הוא עושה?

אומר לעצמו — זהו, מהיום אני אחשוב פעמיים על כל אגורה שאני אוציא. פחות הצגות ופחות סרטים ופחות מיסעדות ופחות נסיעות לחברים (רלק, מתנה), ובכלל הדרך הטובה ביותר לחסוך כסף זה לקנות 100 גרם גרעינים שחורים, כמה שקיות־תה ולהתיישב מול הטלוויזיה.

בטלוויזיה אפשר לראות סרטים, אפשר לראות הצגות, אפשר לראות מקומות רחוקים. הטלוויזיה מביאה לך את העולם הביתה בחינם. טוב, לא ממש בחינם, כי יש אגרה וחשמל ומחיר הגרעינים השחורים, אבל אפשר לעמוד בזה.

נו, אז בהתחלה יש סבט לחדשות. נכון שכל הדברים שרואים שם — נסיעות שריר, שביתות בבתי־חולים, אינתיפאדה, פלישה ללבנון — לא עולים כסף במישריין, אבל בעקיפין אתה משלם עבור כולם באבו־אבוק. אבל החדשות הן רק חצי שעה, ברוך־השם, ותיכף ומייד יתחיל סרט אנגלי שממש לא עולה לך כסף.

אבל עד שיתחיל הסרט האנגלי מראים גברת אחת שהלכה למרכול לקנות מיצרכים וגם תרמה לוועד לסען החייל. והיא אומרת — „קניתי, תרמתי ומה איתך?" זאת אומרת שאם אתה קונה ולא תורם סימן שאתה שמוק רציני.

תיכף אחרי הגברת שקונה ותורמת, מראים לך חיילים שמתקשים בקריאה ואומרים לך שאלה לא החיילים של „קניתי תרמתי", ולחיילים שלא יכולים לקרוא צריך לתרום לכב". נו טוב. נניח שאתה מת לראות כבר את הסרט האנגלי ואתה מחליט על תרומה קטנה לחיילים עם החבילות ולחיילים עם בעיות־הקריאה.

מגיע הסרט האנגלי. יופי. נחמד מאוד. ואחריו מופיע איציק בן־נר ובקולו העמוק מסביר לי שיש ילדים נורא מסכנים בארץ ואם אני לא אעזור להם הם ירדרדו לפשע. אני יכולה להרשות לעצמי שאיזה ילד יהודי ירדרד בגללי? — בחיים לא! זאת אומרת שאני צריכה לתרום גם קצת לאלכ"ן.

בלילה, לפני שהולכים לישון, מגנה הטלוויזיה הישראלית להתחשב בי. הטלוויזיה יודעת שנשארתי ממש בלי גרוש מרוב תרומות, אז היא מציעה לי לקנות לוטו וטוטו ולמלא שוב את הכיסים, כי מחר בבוקר, בטח יבואו אלי כמה ילדי שירצו כסף לאקי"ם. ואחר כך כמה ילדים שמבקשים עזרה לעיוורים ויש גם הטה אוזן לחרש ותן יד לקשיש ויד שרה ואי־ל"ן וכמובן האגודה למילחמה בסרטן.

ואחרי שאני כבר מותשת מרוב תרומות וחסרת־אמצעים לגמרי, לא בעייה בשביל הטלוויזיה לנסות ולהציל אותי — כלומר, להציע לי להיות מורה בדימונה. תאמינו לי — כדאי כבר ללכת לסרט טוב. זה בטח עולה פחות.

יפה רמוסה ומנוצלת

אני מכירה אותה מהשכונה שלי. אשה צעירה ונאה מאוד. גרושה, אם לשתי בנות חמודות. תמיד מטופחת, לבושה היטב, מאופרת באלגנטיות שקטה. אני רואה אותה יושבת בבתי־קפה עם חברות, עושה קניות במרכול השכונתי. מעולם לא ממהרת, לא רצה, אף פעם לא נראית עצבנית. כולה אומרת אלגנטיות, נשיות ורוגע.

בשבוע שעבר פגשתי אותה ברחוב והלכנו כיברת־דרך ביחד. ב־10 דקות של הליכה משותפת היא סיפרה לי את האני מאמין שלה. „כל הגברים נבלות. רומסים את הנשים, מנצלים אותן, משתמשים בהן לצרכיהם החייתיים. לא צריך בכלל להתחתן. אנחנו, הנשים, לא צריכות גברים, אנחנו מוכשרות ויכולות להסתדר לבד בכל מובן." וכו' וכו'.

כשחזרתי הביתה מתתי לדעת מי היה בעלה של הגברת היפה ואיזה עוול נורא הוא עשה לה, שגרם לה לחשוב מה שהיא חושבת. שניים־שלושה טלפונים לבירור העניין השאירו אותי המומה.

בעלה היה בחור יהודי־אמריקאי שלא הסתדר בארץ וחזר לארצו. הוא שולח לה כל חודש סכום־כסף נכבד ביותר, כדי שהיא תוכל ליהנות מהחיים ולהתפנות לגידול הילדות מבלי לטרוח בבעיות פרנסה. המנוול, החזיר, הנצלן השר־ביניסט הזה!

שיחת־חולין (עם אבא)

אבא — שלום ילד, מה שלומך?
ילד — בסדר.
אבא — איך היה בבית־הספר?
ילד — בסדר.
אבא — יש לך שיעורים היום?
ילד — שיעורים! שיעורים! שיעורים! זה ה־דבר היחידי שיש לך בראש? אולי תתחיל להתעניין גם בדברים אחרים?
אבא — בסדר.

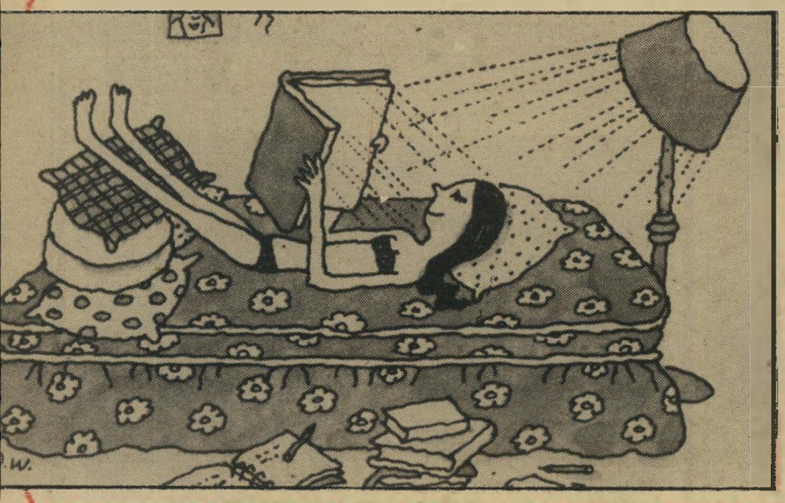

אוכל של קיץ

15 קיבוצים ומושבים בצפון־הארץ התמחו בשנים האחרונות בגידול תירס ובשיווקו לארצות אירופה. אם התירס טוב לאירופאים, ועל אחת כמה וכמה לאמריקאים — חשבו מגדלי־התירס מהצפון — מדוע לא לשכנע את הישראלים לאכול קצת יותר תירס.

אבל איך משכנעים ישראלים לאכול תירס, שהוא מאכל נפלא, אבל מאוד עממי? — פונים אל השף כריסטיאן ממיסעדת אלהסברה ומבקשים ממנו להמציא משהו מתירס על קלחים.

בשביל כריסטיאן, שהוא אשף־מיטבח אמיתי, זו לא היתה בעייה. הוא המציא תירס עטוף בבלילת־בירה, תירס עטוף בבצק ובשומשום, תירס ברוטב פורסטרה, תירס אפוי בחמאה ובפיטריות ואף תירס מתוק ברוטב אנגליז.

את כל אלה אכלנו במסיבת־עיתונאים במיסעדת אלהסברה. היה טעים מאוד. אחר־כך קיבלנו תירס ירדן טרי לקחת הביתה. בבית בישלתי את התירס במי־מלח ופיזרתי עליו קצת חמאה ונהנינו מהחיים. התירס ירדן משווק במגשי־קלקר ומחירו לצרכן 2.30 ש"ח לק"ג.

שני דברים חדשים שלמדתי במסיבת־העיתונאים:

● קלח־תירס של ירדן מכיל 75 קאלוריות וזה מעט מאוד, אפילו בשביל סופרי־הקאלוריות.

● התירס המבושל הטעים ביותר הוא זה שמכניסים לתוך מים רותחים ומבשלים 5־3 דקות. לא יותר, כי אחר־כך הוא מתקשה.